

Arrest

nr. 121 730 van 28 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 4 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat O. GRAVY en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Guinees staatsburger van Peul origine te zijn. U werd geboren op 30 juli 1988 te Conakry. U groeide er op bij uw familie in de wijk Lambanyi in de gemeente Ratoma. U ging nooit naar school in Guinee en leerde lezen noch schrijven. In plaats daarvan bleef u thuis, sluisde u zich en studeerde u koran tot grote tevredenheid van uw streng religieuze vader, (A.O.B.). Op dertienjarige leeftijd werd u besneden. In 2009 ging u zonder medeweten van uw vader aan de slag als kapster. Gedurende twee jaar ging u zes dagen op zeven werken in een kapsalon, maar u stopte hiermee wanneer uw vader dit te weten kwam. Hij hield immers niet van uw job, omdat vlechten verboden is in de islam.

Op 24 december 2010 was u van plan om naar een discotheek te gaan dansen. Diezelfde avond vernam u evenwel dat het dochtertje van een vriendin van u op driejarige leeftijd was overleden, nadat haar grootmoeder haar had laten besnijden in een dorp. U besprak de kwestie met uw vriendinnen en

kwam tot de conclusie dat u besnijdenis niet langer zou accepteren en dat u uw eventueel toekomstige dochters nooit aan deze traditionele praktijk zou blootstellen.

In maart 2011 deelde uw vader u mee dat hij u wou uithuwen met een ietwat oudere man aan wie hij koranles had gegeven, (A.B.). Het was de eerste keer dat uw vader een huwelijk voor u ter sprake bracht en ook uw moeder viel uit de lucht. Terwijl uw moeder niet tegen uw vader durfde in te gaan uit vrees ervan te worden beschuldigd zijn plannen te dwarsbomen en hiervoor te worden weggestuurd, ontspon er zich wel een discussie tussen u en uw vader. U vertelde hem dat het geen goed idee was om dit huwelijk voor u te regelen vermits u niet hield van de man die hij voor u uitkoos. U drong erop aan zelf uw man te mogen kiezen en benadrukte dat u er beiden bij te winnen had wanneer u zou trouwen met iemand van wie u hield. Voor uw vader kon daar evenwel geen sprake van zijn. Hij voerde aan dat ook uw vier oudere zussen hun echtgenoten niet zelf hadden gekozen en dat er zich nooit enig probleem had gesteld. Dat u wel zou ingaan tegen zijn beslissing, vond hij ongehoord. Hij dreigde ermee u te vermoorden en vervolgens zelfmoord te plegen als u voet bij stuk zou houden. Aangezien u evenwel te kennen had gegeven dat u niet van (A.B.) hield, werd er uiteindelijk geen concrete huwelijksdatum vastgelegd. Wel werden er in het kader van dit huwelijk kolanoten gebracht, maar u herinnerde zich niet meer precies wanneer.

In augustus 2011 ging u stiekem samen met uw vriendin (H.B.) en haar vriendje uit in een discotheek. U leerde er (I.B.) kennen. U begon een relatie met hem en ontmoette hem vrijwel dagelijks. Doorgaans sprak u met elkaar af in een restaurant in Belvédère, maar u ging ook samen naar het strand of u ging samen wandelen en soms bezocht u samen met hem u onbekende plekken. Af en toe ging u eveneens op bezoek bij (I.B.) thuis. Hij had u aan zijn moeder voorgesteld als de vrouw waarmee hij wenste te huwen, maar zijn streng religieuze vader liet u geloven dat u enkel en alleen op bezoek kwam voor (I.B.)'s zusje. Wat betreft uw eigen ouders vertelde u wel aan uw moeder dat u een man ontmoette die met u wou trouwen, maar uw vader liet u bewust in het ongewisse over uw relatie.

Nog in de loop van het jaar 2011 maakten bureu uw vader erop attent dat iemand u regelmatig met de auto kwam ophalen en dat u naar alle waarschijnlijkheid een vriendje had. Uw vader reageerde woedend op dit nieuws, aangezien hij een reputatie had hoog te houden als imam en een relatie buiten het huwelijk verboden is volgens de islam. Hij sloot u gedurende drie dagen op in een kamer zonder eten of drinken en sloeg u voortdurend. Niemand voelde zich geroepen om te bemiddelen, aangezien ze uw vader kenden als een heel streng en boos man. De derde dag van uw opsluiting kon één van de vier vrouwen van uw vader uw penibele situatie evenwel niet langer aanzien. Terwijl uw vader naar zijn werk was in Madina, bracht ze u naar het ziekenhuis. U kreeg er medicijnen en vervolgens werd u teruggebracht naar de kamer waar uw vader u achterliet opdat hij niets zou merken. Na uw thuiskomst besloot u evenwel van de afwezigheid van uw vader gebruik te maken om naar uw vriendin (H.B.) te gaan om haar in te lichten over wat er gebeurd was. Ze overhandigde u tevens een telefoon die (I.B.) voor u had gekocht ter vervanging van het toestel dat uw vader eerder had kapot gemaakt, zodat u contact kon onderhouden met elkaar.

Drie dagen later slaagde u er uiteindelijk in (I.B.) opnieuw te ontmoeten. U sprak af bij uw vriendin (H.B.) thuis en ging vervolgens samen op stap. Omdat (I.B.) er op dat moment evenwel nog niet in geslaagd was een onderkomen voor u beiden te vinden, was u genoodzaakt naar huis terug te keren. Wanneer hij u in de buurt van uw huis afzette, zag uw vader u uit de auto stappen. U rende terstond weg, maar uw vader vroeg een aantal jongeren van de wijk u op te sporen. Ze wisten u te vinden en wanneer ze u terug thuisbrachten, werd u wederom geslagen en opgesloten door uw vader. Na tien dagen kon u evenwel ontsnappen toen één van de vrouwen van uw vader oordeelde dat uw situatie onhoudbaar werd en voor u het raam opende.

U zocht andermaal uw toevlucht bij (I.B.), die ondertussen een huis voor u beiden had gevonden in de wijk Tombolia. Hij bracht u naar het ziekenhuis opdat u de nodige verzorging zou krijgen. U vernam er van de dokter dat u tijdens uw vlucht een miskraam had gehad en dat u twee maanden zwanger was geweest. In maart 2012 kwam u tot de constatacie dat u een tweede keer zwanger was. (I.B.) reageerde verheugd. Hij drukte u op het hart u in de woning in de wijk Tombolia schuil te houden tot hij een manier had gevonden om het land te verlaten.

Op 12 maart 2012 ging u naar de markt en werd u herkend door een kennis van (A.B.), die ogenblikkelijk uw door uw vader gekozen verloofde opbelde. Hij kwam u in allerijl ophalen op de markt en bracht u geboeid terug naar uw vader. Terwijl u opnieuw klappen te incasseren kreeg van uw vader, deed u er alles aan om voor hem te verbergen dat u zwanger was. Uw vader merkte evenwel dat er iets aan de hand was en bracht u naar het ziekenhuis, waar hij van uw zwangerschap op de hoogte werd gesteld. In de hoop u nogmaals een miskraam te bezorgen, schopten uw vader evenals uw verloofde u onophoudelijk in uw buik. Wanneer u in april 2012 herhaaldelijk af te rekenen kreeg met bloedingen, vreesde u een herhaling van uw eerste miskraam. Ook uw moeder maakte zich zorgen dat uw vader u evenals uw ongebooren kind zou vermoorden en sommeerde u weg te gaan. U

gehoorzaamde en leende de telefoon van een buurvrouw om (I.B.) te kunnen bellen, die u terstond kwam ophalen.

Opnieuw zocht u samen uw toevlucht in de wijk Tombolia, zij het in een ander huis. U verbleef hier tot u op 27 oktober 2012 Guinee kon verlaten. Na een tussenlanding op een voor u onbekende plaats landde u de daaropvolgende dag in België. Op 29 oktober 2012 vroeg u asiel aan bij Dienst Vreemdelingenzaken.

In België werd op 26 november 2012 uw en (I.B.)'s dochter geboren, (F.B.).

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: Een geboorteakte van uw dochter (F.B.), een medisch attest van besnijdenis type I op uw naam, opgesteld door dokter (L.B.) op 8 februari 2013; Een medisch attest van niet-besnijdenis op naam van uw dochter.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst te worden vermoord door uw vader, omdat u weigerde de door hem gekozen huwelijkskandidaat te aanvaarden en wenste te huwen met uw vriendje (CGVS p. 13; 22). Ook vreest u dat uw leven evenals dat van uw in België geboren dochter in gevaar is in Guinee, omdat uw vader niet zal kunnen accepteren dat u moeder werd van een buitenechtelijk kind (CGVS p. 22). Ten slotte bent u er zeker van dat uw dochter zal worden besneden indien u naar Guinee zou moeten terugkeren (CGVS p. 11).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds op zeer ernstige wijze wordt ondermijnd door de uiterst frappante discrepanties die werden vastgesteld tussen uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal anderzijds.

Tijdens uw interview op Dienst Vreemdelingenzaken gaf u aan dat uw problemen met uw vader betrekking hadden op uw relatie met (I.B.) en op het feit dat u van hem zwanger raakte zonder te zijn getrouwd (Vragenlijst CGVS dd. 30.10.2012, p. 4). Daarenboven verklaarde u dat (I.B.) de persoon was waarmee u uw langste relatie had en ook op de vraag wie uw verloofde was, vermeldde u opnieuw zijn identiteitsgegevens (Verklaring DVZ dd. 30.10.2012, p. 5; 6). Op Dienst Vreemdelingenzaken repte u met geen woord over een voorgenomen gedwongen huwelijk en eveneens vernoemde u geen enkele keer de naam (A.B.). Wanneer het Commissariaat-generaal echter tijdens het gehoor expliciet vroeg naar de redenen waarom u Guinee verliet en in België asiel aanvraagde, stelde u in niet mis te verstane bewoordingen: 'Ik heb mijn land verlaten omdat mijn vader mij wou uithuwelijken aan een man' (CGVS p. 13). Daarnaast beweerde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal: 'Ik had iemand waarop ik verliefd was en ik had ook nog wel een andere man die mijn verloofde was' (CGVS p. 6). Wanneer hier dieper op werd ingegaan, bleek dat u (A.B.) betitelde als uw verloofde en dat u (I.B.) bedoelde met diegene waarop u verliefd was (CGVS p. 6; 7). Geconfronteerd met deze vaststellingen, voerde u bij wijze van verklaring louter aan: 'Ik heb niet over deze man gesproken op Dienst Vreemdelingenzaken, omdat ik wist dat ik nog een ander verhaal moest doen, nog een ander gehoor, een gedetailleerd gehoor, verder was ik op die dag ziek, ik was zwanger, het waren de laatste maanden van mijn zwangerschap bijna' (CGVS p. 18). Met deze vergoelijkungen overtuigt u evenwel allerm minst. Te meer omdat u bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal instemmend antwoordde op de vraag of u tijdens uw interview op Dienst Vreemdelingenzaken de voornaamste redenen vertelde waarom u uit Guinee wegvluchtte (CGVS p. 3). Dat u een dermate cruciaal element in uw asielrelaas als het voorgenomen gedwongen huwelijk met (A.B.) eenvoudigweg onvermeld liet op Dienst Vreemdelingenzaken en bij beide asielinstanties bovendien een verschillende naam opperde wanneer naar uw verloofde werd gevraagd, plaatst de waarachtigheid van uw asielrelaas reeds ernstig op de helling.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u niet overtuigde aangaande het door u geopperde profiel van uw vader als ware hij een alom gevreesde, streng religieuze imam.

In de loop van het gehoor omschreef u uw vader meermaals als een heel strikt moslim (CGVS p. 14; 15). Verder verklaarde u dat hij bij iedereen bekend stond als een heel streng en boos man en dat hij zelfs uw moeder angst inboezemde (CGVS p. 14; 15). Gevraagd hiervan concrete voorbeelden te geven, stelde u dat zijn functie als eerste imam in de moskee die hij zelf opbouwde evenals zijn activiteiten als tweede imam in de moskee van de wijk Kiroti 'laten zien dat hij een heel streng imam is' (CGVS p. 15). Eveneens kaartte u aan constant bezig was met zijn geloof, dat iedereen uit de wijk bij u thuis over de vloer kwam tijdens de ramadan om te eten, dat zijn vrouwen evenals zijn dochters volledig gesluierd zijn, dat hij veel bekendheid zou genieten in moslimkringen en dat hij elke zondag mensen uitnodigde in zijn moskee (CGVS p. 15). Aanvankelijk zou de streng religieuze ingesteldheid van uw vader een goede verstandhouding tussen u beiden niet in de weg hebben gestaan, aangezien u zijn regels naleefde. U verklaarde: 'Toen ik jonger was (...) was ik altijd thuis, ik leerde de koran, ik was

ook gesluierd op dat moment' (CGVS p. 13). Ook op het einde van het gehoor benadrukte u nogmaals spontaan dat u 'een meisje was dat heel gelovig was, ik was gesluierd en volgde heel serieus de islam' (CGVS p. 22). Dit alles veranderde naar uw zeggen op het moment dat uw vader u vertelde dat hij u wilde uithuwelijken met een man in maart 2011 (CGVS p. 13). U zou 'de islam [hebben] weggehaald' (CGVS p. 22). In het licht van uw overige verklaringen overtuigt uw bewering dat u omwille van uw vaders' religieuze overtuiging in een streng keurslijf werd gedwongen evenwel niet.

Naar uw zeggen zouden 'de dochters van mijn vader hun mannen niet [mogen] kiezen' (CGVS p. 6). Uw vader zou 'altijd de mannen voor zijn dochters gekozen hebben, zonder enig probleem' en u kon 'niet de eerste zijn om tegen zijn keuze te zijn' (CGVS p. 7). U beweerde dat uw vader ermee dreigde u te vermoorden mocht u volharden in uw standpunt dat u verkoos zelf een man te kiezen van wie u hield (CGVS p. 7). Op de vraag of er al een huwelijksdatum was voorzien waarop u met uw door uw vader uitgekozen verloofde diende te trouwen, ontkende u (CGVS p. 6). U zou zijn verloofd sinds 2011, maar naar uw zeggen 'hadden [ze] nog geen plan gemaakt voor het huwelijk omdat ik niet van de man hield' (CGVS p. 6). Gelet op het door u beweerde lot van uw oudere zussen en het ernstige dreigement van uw vader is het volstrekt onaannemelijk dat u er uiteindelijk in slaagde uw standpunt te handhaven en dat uw vader enkel uw nakend huwelijk zou hebben aangekondigd zonder verdere stappen te ondernemen. Dat u uw vader enerzijds schetste als een streng en onbuigzaam man, maar dat u anderzijds klaarblijkelijk wel in de mogelijkheid was om onomwonden voor uw mening uit te komen en er bovendien met uw standpunt eveneens werd rekening gehouden, vormt reeds een eerste sterke indicatie dat uw vader inschikkelijk is dan u liet uitschijnen.

Dat u zou zijn opgegroeid in een conservatief milieu valt evenmin te rijmen met het feit dat u herhaaldelijk verklaarde dat u vaak naar discotheken ging om te dansen (CGVS p. 7; 15; 20). Naar uw zeggen zou u in augustus 2011 uw vriendje (I.B.) hebben leren kennen in een discotheek (CGVS p. 7). Dat u op dat moment reeds vijf maanden buiten uw wil om was verloofd, vormde naar uw zeggen geen belemmering. U stelde desgevraagd: 'In mijn hoofd voelde het niet alsof ik verloofd was, omdat ik nooit aan de man dacht' (CGVS p. 15). Het is reeds merkwaardig dat het u schijnbaar geen zorgen baarde dat er u een gedwongen huwelijk boven het hoofd hing. Ook doet het wenkbrauwen fronsen dat u als dochter van een streng religieuze imam probleemloos op stap kon gaan naar discotheken. Meer nog, dat u ondanks uw protest tegen de door uw vader geregelde verlovings en niettegenstaande uw vaders doodsb bedreigingen aan uw adres nog dermate veel vrijheid zou genieten wekt verbazing. Wanneer het Commissariaat-generaal u expliciet vroeg of uw vader er geen probleem mee had dat u uitging, klonk het weinig overtuigend dat uw vader niet op de hoogte was van uw nachtelijke escapades. U beweerde: 'Ik ging door het raam met behulp van mijn zusjes, als ik terugkwam belde ik ook mijn zusjes om me te helpen via het raam binnen te komen, ik deed dat stiekem' (CGVS p. 15). Slechts één enkele keer zou uw vader argwaan hebben gekoesterd omdat u 's ochtends afwezig was in de moskee, maar naar uw zeggen geloofde hij probleemloos uw leugen dat u hoofdpijn had (CGVS p. 15). Daarenboven legde u frappant genoeg allerm minst eensluidende verklaringen af in verband met uw uitgaansleven. In eerste instantie verklaarde u spontaan dat u vaak met uw vriendin (H.B.) naar discotheken ging en op die manier (I.B.) leerde kennen in augustus 2011, terwijl het even later tijdens het gehoor klonk dat u pas begon uit te gaan toen u al een relatie had met (I.B.) (CGVS p. 7; 15). Nog later verklaarde u dan weer spontaan dat u op 24 december 2010 van plan was om met vriendinnen naar de discotheek te gaan dansen (CGVS p. 20). Dit geheel aan weinig waarschijnlijke en incoherente verklaringen doet vermoeden dat u weldegelijk reeds geruime tijd het leven leidde van een moderne, jonge vrouw en geeft eens te meer aan dat uw vader u hierbij geen strobreed in de weg legde.

Ten slotte wijst ook de vaststelling dat u niet de minste voorzichtigheid aan de dag legde wanneer u afsprak met uw vriendje (I.B.) erop dat de onverbiddelijke principes die u uw vader toeschreef danig moet worden gerelativeerd. Zo verklaarde u dat u vrijwel dagelijks met (I.B.) afsprak, zowel bij hem thuis als op openbare plaatsen (CGVS p. 14). U beweerde dat u uw relatie wel geheim hield voor uw vader, maar dat burens hem er uiteindelijk op attent maakten dat iemand u regelmatig met de auto kwam ophalen en u stelde dat uw vader furieus zou hebben gereageerd (CGVS p. 14-15). Redelijkerwijs kan echter worden aangenomen dat u in staat was deze reactie van uw vader adequaat te voorspellen, aangezien u op het moment dat u (I.B.) leerde kennen reeds drieëntwintig jaar met uw vader onder hetzelfde dak woonde. Gezien uw vader bovendien als imam enige bekendheid zou hebben genomen, was het geenszins ondenkbaar dat uw vader vroeg of laat over uw afspraken in het openbaar zou worden aangesproken. Dit indachtig is het evenwel volstrekt onbegrijpelijk dat u niet discreter te werk ging wanneer u (I.B.) ontmoette. Meer nog, dat u er klaarblijkelijk niet voor terugdeinsde om u samen met (I.B.) in het openbaar te vertonen en er evenmin graten in zag dat (I.B.) u bij u thuis kwam ophalen, duidt op een onvoorzichtigheid die haaks staat op het gedrag van iemand die vrees koestert voor een streng religieuze vader.

Aansluitend bij de hierboven geformuleerde kanttekeningen moet daarenboven worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot het door u voorgewende gedwongen huwelijk met (A.B.) dermate contradictorisch en onaannemelijk zijn dat ze de geloofwaardigheid ervan fundamenteel ondermijnen.

U verklaarde dat uw vader u in maart 2011 meedeelde dat u zou moeten trouwen met (A.B.) (CGVS p. 13). Het was de eerste keer dat uw vader een huwelijk in het algemeen ter sprake bracht en voordien had u de naam (A.B.) nog nooit horen vallen als potentiële huwelijkskandidaat (CGVS p. 13). Ook uw moeder viel bovendien uit de lucht en was naar uw zeggen voordien niet op de hoogte van uw vaders huwelijksplannen voor u (CGVS p. 13). Dat u evenals uw moeder echter eenvoudigweg voor het voldongen feit werden gesteld dat u binnen afzienbare tijd zou trouwen met (A.B.) druist lijnrecht in tegen objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Daaruit blijkt namelijk dat aan een huwelijk in Guinee een fase van intense onderhandelingen voorafgaat, waarbij de ganse familie betrokken is. Het is in Guinee gangbaar dat 'la jeune fille participe activement à cette phase de négociations précédant le mariage, son interlocuteur privilégié étant sa mère. Elle discute avec la mère qui elle-même discute avec le père, en dehors de la présence de la jeune fille ou du jeune homme. (...) Le père ne prend jamais la décision du mariage sans en parler avec la mère qui elle-même en parle avec sa fille' (SRB, 'Guinée – Le mariage', Cedoca, april 2012, update april 2013, p. 16).

Ook met betrekking tot de verdere afwikkeling van uw vaders huwelijksplannen moeten een aantal ernstige kanttekeningen worden gemaakt. Gevraagd of er enige ceremonie werd georganiseerd naar aanleiding van uw verloving, stelde u het niet te weten (CGVS p. 8). Ter verklaring voor uw onwetendheid voerde u aan: 'Dan had ik het huis al verlaten, ik was al bij het vriendje van mij dan, bij (I.B.)' (CGVS p. 8). Qua chronologie valt dit echter op geen enkele manier te rijmen met uw verklaring dat u pas zes maanden voor uw vertrek naar België uw intrek nam bij (I.B.) in een huis in de wijk Tombolia (CGVS p. 4). Aangezien u verklaarde Guinee te hebben verlaten op 27 oktober 2012, zou dit immers betekenen dat er ten vroegste in april 2012 een ceremonie zou hebben plaatsgevonden, terwijl uw vader u reeds een jaar eerder van uw verloving zou hebben op de hoogte gesteld (CGVS p. 11; 13). Om zich ervan te vergewissen dat er geen misverstand in het spel was, vroeg het Commissariaat-generaal u nogmaals uitdrukkelijk of u reeds bij (I.B.) woonde toen uw vader uw verloving regelde en opnieuw bevestigde u (CGVS p. 8). Op de vraag of er kolanoten werden gebracht bij uw vader, antwoordde u instemmend (CGVS p. 8). Hoewel dit echter volgens objectieve informatie van het Commissariaat-generaal één van de deux éléments constitutifs du mariage uitmaakt, zou uw vader dan weer wonderwel geen concrete huwelijksdatum hebben vastgelegd (SRB, 'Guinée – Le mariage', Cedoca, april 2012, update april 2013, p. 10; CGVS p. 6).

Ten slotte is het volstrekt onbegrijpelijk waarom (A.B.) zou blijven aandringen op een huwelijk met u. Wanneer het Commissariaat-generaal peilde naar de reactie van (A.B.) nadat aan het licht gekomen was dat u een relatie had met (I.B.), beweerde u dat dit hem er allerminst toe bewoog af te zien van de door uw vader geopperde huwelijksplannen. Met name verklaarde u: 'Hij wilde gewoon mijn vader helpen om mijn relatie met (I.B.) kapot te maken, te stoppen en daarna met mij te trouwen' (CGVS p. 17). Dat u daarenboven uitdrukkelijk te kennen gaf dat u niet van hem hield, deerde hem naar uw zeggen evenmin (CGVS p. 6; 17). Hij zou u hebben gerepliceerd: 'Ik neem enkel serieus wat je vader zegt, wat jij zegt interesseert me helemaal niet' (CGVS p. 6). Dat hij geen aanstoot nam aan het feit dat u er een andere relatie op nahield en bovendien zwanger bleek van een andere man, is evenwel zeer weinig waarschijnlijk. Desgevraagd voerde u bij wijze van verklaring hiervoor aan dat hij 'op zoek was naar een vrouw die goed koran heeft geleerd, die ook gesluierd was, hij wilde ook echt graag met een dochter van mijn vader huwen, omdat hij denkt dat mijn vader een goeie moslim en een goeie man was' (CGVS p. 18). In het licht van uw eigen bewering dat een relatie buiten het huwelijk volgens de islam verboden is en u zich allerminst gedroeg als een devote moslima, houdt deze verklaring evenwel geen steek (CGVS p. 16).

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u evenals uw in België geboren dochter door uw vader zullen worden vermoord, omdat hij niet zal kunnen accepteren dat u moeder werd van een buitenechtelijke dochter.

U verklaarde: 'Mijn probleem in Guinee ligt tussen mijn vader en ik, wegens mijn dochter buiten het huwelijk die ik hier heb' (CGVS p. 3). Later tijdens het gehoor legde u verder uit: 'Mijn vader kan mij niet accepteren en hij kan ook mijn dochter niet accepteren die geboren is buiten het huwelijk, mijn dochter zal worden beschouwd als onecht kind (...) hij zal mij en mijn dochter vermoorden' (CGVS p. 22). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt evenwel dat de opvattingen over alleenstaande moeders of over een zwangerschap buiten het huwelijk zeer sterk uiteenlopen. Zo is er 'd'une part une vision que nous qualifions de 'tolérante' et d'autre part une perception plus répressive' (SRB, 'Guinée – Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage' Cedoca, juni 2012, p. 8). Er zijn sterke verschillen van familie tot familie afhankelijk van 'le degré d'ouverture au vie moderne, selon les ethnies et selon que l'on trouve en ville ou en campagne' (SRB, 'Guinée – Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage' Cedoca, juni 2012, p. 13). Dit indachtig dient te

worden opgemerkt dat u verklaarde geboren te zijn in Conakry en er uw gehele leven hebt verbleven (CGVS p. 3-4). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat u als moeder van een buitenechtelijke dochter zeker geen enkelinge bent in Conakry en dat er om uiteenlopende redenen tal van eenoudergezinnen zijn in de Guinese hoofdstad (SRB, 'Guinée – Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage' Cedoca, juni 2012, p. 7; 9). Ook al blijft het huwelijk 'très majoritairement le mode constitution de la famille guinéenne et le cadre privilégié de la procréation', in een stedelijk milieu als Conakry is het hebben van een buitenechtelijk kind niet langer een onoverkomelijke sociale handicap en een ongetrouwde moeder zoals uzelf wordt nauwelijks nog gestigmatiseerd door of verstoten uit de samenleving (SRB, 'Guinée – Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage' Cedoca, juni 2012, p. 7; 8). Aangezien daarenboven hierboven reeds uitvoerig werd aangetoond dat u niet wist hard te maken dat uw vader werkelijk dermate religieus en conservatief was als u hem afschilderde tijdens het gehoor, zijn er goede redenen om aan te nemen dat hij geenszins tot een dermate extreme maatregel als moord zou overgaan.

Ten slotte maakte u evenmin aannemelijk dat u uit vrees voor besnijdenis van uw in België geboren dochter internationale bescherming behoeft en dat u haar bij terugkeer naar Guinee niet tegen besnijdenis zou kunnen beschermen.

Uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt in eerste instantie immers dat er zich in Guinee langzamerhand een mentaliteitswijziging voltrekt met betrekking tot het besnijden van meisjes. Hoewel de prevalentiegraad van besnijdenis in Guinee bij vrouwen tussen 15 en 49 jaar oud volgens de laatste officiële cijfers uit 2005 niet minder dan 96 percent bedraagt, dient in rekening te worden gebracht dat dit cijfermateriaal dateert van ruim acht jaar geleden. Recent onderzoek op het terrein leert dat er zich sindsdien een belangrijke afname van dit fenomeen voordeed. Zo stelden meerdere gesprekspartners werkzaam in de gezondheidssector tijdens een gezamenlijke missie van de Belgische, Franse en Zwitserse asielinstanties in Guinee in november 2011 vast dat er zich in de afgelopen jaren een daling van het prevalentiecijfer van deze traditionele praktijk voltrok (Rapport de mission en République de Guinée (29 octobre – 19 novembre 2011), Cedoca, maart 2012, p. 18). De in augustus 2011 gepubliceerde onderzoeksresultaten van het project ESPOIR (een consortium bestaande uit Pathfinder International, Tostan en PSI Guinée, financieel gesteund door USAID) reflecteerden dezelfde bevindingen. Voor deze studie werden in geheel Guinee 4407 personen tussen 18 en 55 jaar oud bevraagd, die minstens één dochter tussen 4 en 12 jaar oud onder hun hoede hadden. De mannen en vrouwen die deelnamen aan dit onderzoek verklaarden dat meer dan de helft van hun dochters niet besneden waren (50,7%), waarbij een beduidend hoger percentage werd opgetekend in Conakry (69,1%) en Moyenne Guinée (63,4%). In lijn hiermee verklaarde Dokter (M.K.) op 13 februari 2013 op Radio France Internationale (RFI) tenslotte dat 'la tendance est à la baisse partout dans le monde où la pratique existe. Les derniers chiffres montrent que les pays les plus hostiles (...) comme la Guinée (...) aujourd'hui se retrouvent au bas de l'échelle, avec une réduction de plus de 20%' (SRB, Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 8-9). Zodoende kan redelijkerwijs worden besloten dat in het bijzonder de jongere generatie in steden almaar minder aan de traditionele praktijk van besnijdenis wordt blootgesteld. Geconfronteerd met deze informatie, deed u deze gegevens eenvoudigweg af als onjuist en meende u dat het niet verifieerbaar is in Guinee (CGVS p. 21). Het is echter onmiskenbaar dat in Guinee meer en meer ouders, in het bijzonder in stedelijke gebieden en in intellectuele kringen, niet langer willen dat hun dochter besneden wordt en dat ze weldegelijk in staat de noodzakelijke omstandigheden te creëren om de besnijdenis van hun dochter te verhinderen tot ze meerderjarig is (SRB, 'Guinée – Les mutilations génitales féminines (MGF)', Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 17-18). Meer nog, uit het eerder vernoemde onderzoek uitgevoerd door het project ESPOIR in 2011 blijkt dat wanneer meisjes niet besneden zijn 'le refus des parents est une des principales raisons invoquées (28, 1%)' (SRB 17). Aangezien u uw gehele leven in het hoofdstedelijke Conakry woonde, uit uw verklaringen blijkt dat u over een sterke en zelfstandige persoonlijkheid beschikt en bovendien ook de vader van uw dochter er eveneens van overtuigd was dat dit traditionele gebruik onacceptabel is, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat u, al dan niet gesteund door de vader van uw kind, voldoende weerbaar bent om doeltreffende voorzorgsmaatregelen te treffen om uw in België geboren dochter te beschermen tegen besnijdenis (CGVS p. 3-4; 20). Net omdat u in Conakry woont, blijkt bovendien uit informatie van het Commissariaat-generaal dat u omwille van uw beslissing uw dochter niet te laten besnijden niet het voorwerp zou uitmaken van pesterijen. Uit een andere bron blijkt eveneens dat ouders die in de stad wonen niet formeel bedreigd worden, noch dat ze worden gediscrimineerd op het niveau van werk of dat ze worden onderdrukt door de overheid. Ook het risico dat u zou worden uitgesloten door de gemeenschap waar u zelf deel van uitmaakt is zeer beperkt (SRB, 'Guinée – Les mutilations génitales féminines (MGF)', Cedoca, mei 2012, update augustus

2012, september 2012, april 2013, p. 18). Kortom, het is mogelijk uw dochter tegen besnijdenis te beschermen zonder daar zelf noemenswaardige gevolgen van te ondervinden.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

Het door u voorgelegde attest van geboorte van uw dochter (F.B.) bevat geen informatie die noopt tot een herziening van bovenstaande argumentatie.

Met betrekking tot het medisch attest van besnijdenis type I dient te worden opgemerkt dat blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat herbesnijdenis in Guinee enkel aan de orde is in twee zeer specifieke gevallen na de herstelperiode na de eerste besnijdenis. Met name na een 'medische besnijdenis' of na een oppervlakkig uitgevoerde besnijdenis is herbesnijdenis mogelijk. Wel kan ook een echtgenoot een tweede besnijdenis vragen. Dit doet zich evenwel enkel in zeer uitzonderlijke situaties voor en vooral wanneer het om minderjarigen gaat (SRB, 'Guinée – Les mutilations génitales féminines (MGF)', Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 12). Uit geen van uw verklaringen blijkt dat u zich bevindt in één van bovenvermelde situaties waarin herbesnijdenis tot de mogelijkheden behoort. Zodoende zijn er goede redenen om aan te nemen dat u niet zal worden herbesneden.

Het medisch attest van niet-besnijdenis op naam van uw dochter (F.B.) toont enkel aan dat uw dochter niet besneden is, hetgeen niet wordt betwist.

Ten slotte legde u geen documenten neer die het Commissariaat-generaal toelaten uw identiteit of uw reisweg te controleren.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guinese veiligheidstroepen begingen namelijk mensenrechtenschendingen bij betogingen van politieke aard. De organisatie van de parlementsverkiezingen zorgde voor spanningen tussen de regering en de meeste politieke partijen. De verkiezingen verliepen in alle rust op 28 september 2013 en de volledige resultaten zijn nog niet bekend.

Geen van de geraadpleegde bronnen vermeldt echter het bestaan van een gewapend conflict. Artikel 48/4§2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (SRB, Guinee: Situatie op het vlak van veiligheid, Cedoca, april 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook op "het duidelijke gebrek aan motivering".

Verzoekster herinnert eraan dat zij afkomstig is van een streng-religieuze familie. Haar vader is imam, hetgeen hem een zekere autoriteit geeft. Volgens een Canadees rapport (verzoekschrift, stuk 6) bestaat de praktijk van gedwongen huwelijken nog steeds in Guinee. Volgens het Belgisch-Frans-Zwitsers verslag (verzoekschrift, stuk 13) komt het religieuze huwelijk in Guinee gewoonlijk voor het burgerlijk

huwelijk, terwijl dit laatste soms zelfs niet plaatsvindt. Verzoeksters vader is een imam, die in zijn dorp erkend is. Het risico op een gedwongen huwelijk is voor verzoekster zodoende wel aanwezig.

Wat betreft de besnijdenis van haar dochter betwist verzoekster verweerders cijfers niet. Nochtans tonen deze cijfers aan dat de prevalentiegraad heel hoog blijft. Verzoeksters dochter is nog geen jaar oud, waardoor het risico op besnijdenis hoger ligt. De praktijk van besnijdenis in Guinee is een verankerde mentaliteit en een *“voorouderlijke gewoonte”*. Verzoekster verwijst naar een internetartikel (verzoekschrift, stuk 12) en het Belgisch-Frans-Zwitsers verslag waarin wordt verhaald over een gerucht dat onbesneden meisjes ziek zouden worden, waardoor de bevolking in Conakry de politie wegjoeg en waarover de bestreden beslissing met geen woord rept. Verzoekster is bovendien afkomstig uit een heel traditioneel milieu en heeft zelf een besnijdenis ondergaan, hetgeen blijkt uit een medisch attest (verzoekschrift, stuk 4). Gelet op voormelde mentaliteit is het voor verzoekster onmogelijk zich elders in Guinee te vestigen. Volgens informatie van Unicef (verzoekschrift, stuk 10) zijn de verdedigers van besnijdenis nog heel talrijk. Volgens verzoekster moet de invloed van de campagnes ter plaatse worden ingeschat. Nog volgens verzoekster tonen deze elementen aan dat *“er steeds een heel hoge risico bestaat voor de mensen die uit Guinee afkomstig zijn”*.

Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad stelt verzoekster: *“In overweging dat ook, tegenpartij vermeldt dat er geen reden is te geloven dat mijn verzoekster niet hergesneden zal worden in geval van terugkeer in Guinee”*. Verzoekster laat gelden dat er een risico op herbesnijdenis bestaat om haar te straffen voor het hebben van een buitenechtelijk kind. Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad en een oriëntatienota van UNHCR (verzoekschrift, stukken 14 en 15).

Verder stelt verzoekster nog: *“Dat ten opzichte van de definitie die aan de subsidiaire bescherming gegeven wordt en in verband met het verhaal van mijn verzoekster, het aangewezen is haar ten minste de subsidiaire bescherming te geven in het kader van deze subsidiaire thesis”*.

2.1.2. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken: een bevel om het grondgebied te verlaten in haar hoofde betekend op 19 november 2013 (stuk 2), twee medische attesten (stukken 3 en 4), een attest van opleiding (stuk 5), een verslag van de Commissie over immigratie en het statuut van de vluchteling in Canada (stuk 6), twee arresten van de Raad (stukken 7 en 14), een handleiding voor advocaten aangaande vrouwelijke genitale verminking in het kader van een asielaanvraag (stuk 8), de geografische verdeling van vrouwelijke genitale verminking in Afrika en het Midden-Oosten (stuk 9), informatie van Unicef over vrouwelijke genitale verminking in Guinee (stuk 10), een dossier over besnijdenis van Unicef (stuk 11), een internetartikel (stuk 12), het verslag van de Belgische, Franse en Zwitserse asielinstanties van 19 november 2011 (stuk 13) en een oriëntatienota van UNHCR over asielaanvragen gegrond op vrouwelijke genitale verminking van mei 2009 (stuk 15).

2.1.3. Ter terechtzitting legt verweerder een aanvullende nota neer, *in casu* het *“Guinea 2013 Human Rights Report”* van het United States Department of State.

2.2.1. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt het toepassingsgebied van deze wet. Verzoekster duidt niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid

vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De Raad merkt op dat verzoekster geen begin van bewijs bijbrengt ter staving van haar voorgehouden identiteit en herkomst en evenmin aangaande haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Verzoekster stelt dat zij uit een streng-religieuze familie afkomstig is, dat haar vader imam is en dat uit een rapport (verzoekschrift, stuk 6) blijkt dat gedwongen huwelijken in Guinee nog steeds voorkomen. Verzoekster gaat echter voorbij aan de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat zij haar gedwongen huwelijk en het profiel van haar vader als een alom gevreesde, streng-religieuze imam niet aannemelijk weet te maken. Meer bepaald stelt de bestreden beslissing dat (i) verzoeksters verklaringen tijdens haar gehoor op het CGVS niet te rijmen zijn met haar verklaringen afgelegd bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), (ii) het door verzoekster geschetste profiel van haar vader niet strookt met haar verklaringen dat zij voor haar mening kon uitkomen en dat hiermee rekening werd gehouden, (iii) verzoeksters bewering opgegroeid te zijn in een conservatief milieu niet te rijmen valt met haar herhaalde bezoeken aan discotheken om te dansen, (iv) verzoekster niet de minste voorzichtigheid aan de dag legde wanneer zij met haar vriend (I.B.) afsprak, (v) verzoeksters verklaringen over het voorgehouden gedwongen huwelijk met (A.B.) contradictorisch en onaannemelijk zijn en (vi) geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters vrees door haar vader vermoord te worden wegens het hebben van een buitenechtelijk kind, gelet op de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie'). Het rapport over gedwongen huwelijken in Guinee van de *Immigration and Refugee Board of Canada* (verzoekschrift, stuk 6) kan deze motieven niet wijzigen, aangezien deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke. Voorts komt verzoekster niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Wat betreft haar ingeroepen vrees voor de besnijdenis van haar dochter voert verzoekster aan dat de prevalentiegraad zeer hoog blijft, dat vrouwenbesnijdenis een traditionele, in de mentaliteit verankerde gewoonte is, dat zij reeds zelf een besnijdenis ondergaan heeft (verzoekschrift, stuk 4), dat zij zich onmogelijk op een andere plaats in Guinee kan vestigen en dat de invloed van de gevoerde preventie- en sensibiliseringscampagnes moet worden ingeschat. Verzoekster stelt in onderhavig verzoekschrift de in de bestreden beslissing aangebrachte cijfers niet te betwisten.

Uit deze cijfers, onder andere de onderzoeksresultaten van het project ESPOIR, blijkt nochtans duidelijk een afname van de prevalentie van vrouwenbesnijdenissen in Guinee, hetgeen erop wijst dat er zich wel degelijk een mentaliteitswijziging heeft ingezet. Dat de algehele prevalentie van vrouwenbesnijdenissen binnen het geheel van de vrouwelijke Guineese bevolking hoog blijft (96%), is niet verwonderlijk, gelet op het grote aantal besnijdenissen in het verleden, hetgeen blijkt uit een onderzoek in 2005 – acht jaar

geleden – bij vrouwen tussen 15 en 49 jaar oud (zie SRB over vrouwenbesnijdenis in Guinee, administratief dossier, p.8, map 'Landeninformatie'). Uit de in augustus 2011 gepubliceerde onderzoeksresultaten van het voormelde project ESPOIR blijkt dat 50,7% van de mannen en vrouwen tussen 18 en 55 jaar oud en die minstens één dochter tussen 4 en 12 jaar oud onder hun hoede hadden en die aan dit onderzoek deelnamen, verklaarden dat hun dochter niet besneden is, met een beduidend hoger percentage in Conakry (69, 1%) en Moyenne Guinée (63,4%) (*ibid.*, p.8-9). Gelet op de in 2010 gestemde uitvoeringswet van de strafbaarstelling van vrouwenbesnijdenis in 2000 en op de door nationale en internationale organisaties in samenwerking met de Guineese autoriteiten gevoerde preventie- en sensibiliseringscampagnes (waaronder een organisatie van de vrouw van de Guineese president), dient besloten te worden dat de jongere generatie in Guinee, en dan vooral in de stedelijke gebieden, er meer en meer van afziet om hun dochter(s) te laten besnijden.

Uit het rapport van het United States Department of State inzake de situatie in 2013 dat verweerder ter terechtzitting neerlegt, dit ter actualisering van de toestand inzake FGM in Guinee, blijkt tevens dat 500 besnijdsters in N'Zerekore na een campagne beslisten te stoppen met de praktijk van vrouwenbesnijdenis (p.25). Verzoekster raadvrouw voerde ter terechtzitting weliswaar aan dat uit dit rapport blijkt dat de trend waarbij voor een zogenaamde "medische besnijdenis" wordt gekozen, in de lift zit en dat dit erop wijst dat men de traditie van vrouwenbesnijdenis niet wil opgeven, doch het rapport maakt wel degelijk melding van een dalende prevalentie van besnijdenis bij meisjes onder 18 jaar alsook dat verwacht wordt dat deze dalende trend zich zal verderzetten. Tevens vermeldt het rapport dat in stedelijk gebied wonende, hogeropgeleide families steeds meer kiezen voor een "symbolische besnijdenis". Door de overheid werden ook bijkomende initiatieven genomen teneinde de bevolking te informeren over de gevaren van FGM. Hoewel de algehele prevalentie van besnijdenis binnen de ganse vrouwelijke bevolking in Guinee hoog blijft, blijkt aldus dat er zich actueel een mentaliteitswijziging met betrekking tot vrouwelijke genitale verminking voltrekt.

Bovendien blijkt uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie over vrouwenbesnijdenissen in Guinee (zie map 'Landeninformatie') dat het in de eerste plaats de moeder is die de beslissing neemt om haar dochter te laten besnijden en aangezien verzoekster verklaart tegen de besnijdenis van haar dochter te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 19-20), kan, mede gelet op bovenstaande vaststellingen, worden aangenomen dat verzoekster in staat is haar dochter in Guinee tegen besnijdenis te beschermen.

Waar verzoekster een vrees voor haar eigen herbesnijdenis inroept, dient opgemerkt dat zij noch tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de DVZ, noch tijdens haar gehoor op het CGVS melding maakte van een vrees als straf voor het hebben van een buitenechtelijk kind een herbesnijdenis te moeten ondergaan (administratief dossier, stukken 4 en 12). Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie over vrouwenbesnijdenissen in Guinee (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat een herbesnijdenis in Guinee slechts in een zeer beperkt aantal uitzonderingsgevallen voorkomt, die niet op verzoekster van toepassing zijn. Tevens is hoger reeds komen vast te staan dat verzoekster noch het streng-religieuze profiel van haar vader, noch haar voorgehouden gedwongen huwelijk aannemelijk wist te maken. Deze laattijdig ingeroepen vrees voor een herbesnijdenis kan dan ook niet worden weerhouden.

Wat betreft de door verzoekster bijgebrachte stukken dient het volgende te worden opgemerkt. Verzoekster toont vooreerst niet aan op welke wijze het aan haar op 19 november 2013 betekende bevel om het grondgebied te verlaten (verzoekschrift, stuk 2) en het attest van deelname aan een cursus maatschappelijke oriëntatie (verzoekschrift, stuk 5) de motieven van de bestreden beslissing zouden kunnen weerleggen. De medische attesten ten aanzien van verzoekster en haar dochter (verzoekschrift stukken 3 en 4) tonen enkel aan dat verzoekster een besnijdenis type 1 ondergaan heeft en dat haar dochter niet besneden werd, hetgeen niet wordt betwist. Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad (verzoekschrift, stukken 7 en 14), dient opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en ieder dossier wordt individueel beoordeeld. De handleiding van INTACT vzw voor advocaten over vrouwelijke genitale verminking in het kader van een asielaanvraag (verzoekschrift, stuk 8) kan de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') niet weerleggen, aangezien de erin opgenomen informatie tevens in verweerders informatie werd verwerkt. Het kaartje over de geografische verspreiding van vrouwelijke genitale verminking in Afrika en het Midden-Oosten (verzoekschrift, stuk 9) toont aan dat de prevalentie van vrouwenbesnijdenissen in Guinee 96% bedraagt, hetgeen niet wordt betwist. Uit de informatie van Unicef over vrouwelijke genitale verminking in Guinee (verzoekschrift, stuk 10) blijkt dat de Guineese autoriteiten wel degelijk initiatieven nemen tegen vrouwenbesnijdenis en sluit zodoende aan bij verweerders informatie in het administratief dossier. De informatie van Unicef over vrouwenbesnijdenis

in het algemeen (verzoekschrift, stuk 11) bevat slechts algemene informatie en is niet toegespitst op de situatie in Guinee. Als dusdanig kan deze informatie verweerders informatie evenmin weerleggen. Het gerucht dat niet-besneden meisjes ziek zouden worden, opgenomen in het internetartikel (verzoekschrift, stuk 12) werd eveneens opgenomen in verweerders informatie. Dat dit niet expliciet werd opgenomen in de bestreden beslissing, doet geen afbreuk aan voorgaande pertinente vaststellingen. Verzoekster duidt bovendien niet aan op welke manier het ontbreken van dit element in de bestreden beslissing invloed heeft op de beoordeling van haar asielaanvraag. Het verslag van de Belgische, Franse en Zwitserse asielinstanties van 19 november 2011 (verzoekschrift, stuk 13) is de basis voor de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie. Als dusdanig is dit verslag niet van aard verweerders informatie te weerleggen, integendeel. De oriëntatienota van UNHCR (verzoekschrift, stuk 15) dateert van 2009 en is evenmin toegespitst op de situatie in Guinee.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB "Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid", door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat verweerders informatie onjuist of achterhaald is. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,
mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS